

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Montserrat Viñas, abadesa del Monestir de Sant Benet de Montserrat	27
Títol	1. EN QUIN JESÚS CREIEM 2. LES NOVES GENERACIONS (MADURESA HUMANA I ESPIRITUAL)	
Data	19 d'octubre de 1013	
Font	Jornada de Formació Permanent de l'URC	
Publicat	Horeb, 31 d'octubre de 2013	

Introducció

El fet de creure, de tenir fe, en sentit genèric, és propi de tota persona humana. Tots i totes necessitem creure en algú, confiar en algú o en alguna cosa que ens doni seguretat, que doni sentit al que fem i pel que lluitem. Així cada persona, cada família, cada grup, cada comunitat, cada cultura, té les seves creences: hi ha qui creu en l'horòscop, en les cartes, en l'animisme, en els esports, en el president de torn, en el partit, en els famosos, en el poder, en els diners....

Amb tot la fe a la que ens referim va per un altre camí. David Jou ho expressa molt bé en un poema, quan diu: "Quan dic que crec em deixo omplir per una joia molt profunda, em deixo caure en la mirada que em fa ser, em deixo créixer en una veu de bona nova. Quan dic que crec en Déu no salto al buit: toco les arrels d'allò que sóc, em sento il·luminat -tant fosc com sóc!- de pietat, de gràcia i de misteri".

Quina fe ens demana Jesús en l'evangeli? En quin Jesús creiem.

- És el Jesús històric del qual ningú en pot dubtar l'existència, com no es pot dubtar l'existència de Buda, de Mahoma o de Constantí? Aquesta fe és evident que no ens toca al cor, ni ens mou a res, però és la fe d'una gran majoria de persones.
- És el Jesús de la teologia que ens permet entrar una mica en la comprensió del Déu encarnat, a donar nom i contingut a la nostra fe?
- És el Jesús del catecisme, que hem rebut de petits?
- És el Jesús que vam rebre dels nostres pares, amb la mateixa vida?
- És el Jesús d'ulls blaus i cabells rossos que veiem en les pel·lícules?
- És el Jesús de les processons de Setmana Santa, abatut pel dolor i la mort?

Totes aquestes facetes de Jesús, ben segur que en un moment o altre de la nostra vida ens han ajudat i fins ens fet de trampolí per arribar a centrar la nostra fe en el Jesús de l'Evangeli, el Jesús de les benaurances, el Jesús de l'amor sense límits, que és del que jo avui us parlaré perquè és el Jesús en qui jo crec fermament i apassionadament i que dóna sentit a la meua vida. Per tant, en quin Jesús creiem?

Seguint els Evangelis, quina és la fe que Jesús ens demana?

1. En la preparació del ministeri de Jesús

En l'Evangelí de Lluc, Maria va creure en l'anunci de l'Àngel. Maria és la primera dona a qui se li demana un acte de fe heroic davant d'un misteri incomprensible. Ella va sentir en el seu interior una promesa que transcendiria l'espai i el temps, va dir sí al que per ella era totalment desconegut, incert. Com deia el Pare Miquel Estradé: "no basta dir que el sí de Maria és model del nostre sí, que com ella hem de donar el nostre sí a la proposta divina i cal col·laborar d'aquesta manera activament a la redempció. Ho entenc en un sentit més fort: en el sí de Maria hi ha el nostre sí, encara que no en siguem conscients, com en el sí dels pares i dels padrins hi havia el nostre sí i ens marcava per a tota la vida el dia del baptisme.

Pobres creients que som, malgrat haver entregat la nostra vida pel Regne, el nostre sí és fluix de vegades, a penes audible, tremolós com petita flama que vacil·la, però, si el vivim ben arrelat en el sí de Maria i estem ben segurs que aquest ble vacil·lant mai no serà barroerament apagat, podrem ser homes i dones d'esperança. L'interesa del sí de Maria és la garantia del nostre sí. "Abans que l'àngel entrés on era, no sabíem res d'aquella noieta de Natzaret, contemplativa i feïnera. Quan l'àngel en sortí, Maria, ja tota una altra, omple amb la seva presència les pàgines de l'Evangelí i omple els temps de l'Església i omple la vida del homes.

Entre l'entrada i la sortida de l'àngel, el Fill s'encarnà en les entranyes de Maria, s'hi féu home, i tots els homes hi fórem engendrats. Feta capaç de rebre el Fill de Déu, no li costà d'acollir els fills dels homes. Entre l'entrada i la sortida de l'àngel, quines meravelles: un Déu que es fa home, una noia que es torna mare, uns homes que són fets fills de Déu i fills de la dona. El sí de Maria fou el respir del món. Un sí total, una donació total, només és possible quan Déu n'és el terme, el destinatari. L'amor més gran és donar la vida pels amics, ens diu Jesús. El sí de Maria fou la manera de donar la vida. Maria es dóna al voler de Déu, perquè Déu és el seu Senyor. Nosaltres ens donem, com Maria, a Déu i als homes. Maria és per a nosaltres un model i un sagrament de totalitat."

Però nosaltres sovint també ens trobem en situacions desconegudes i ens falta la profunditat de la mirada interior per poder donar una resposta compromesa, sense tenir por de gestar en nosaltres la Paraula que dóna vida, que denuncia les injustícies, que va a favor dels pobres i dels més febles, que és capaç de cantar el Magníficat, el càntic més revolucionari que s'ha escrit en la història de la salvació. Només des d'aquesta mirada profunda d'aquest deixar entrar en nosaltres la salvació, que podrem dir amb Maria: "la meua ànima magnifica el Senyor i el meu esperit celebra Déu que em salva". I també, "l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació". Per tant, la fe que Jesús ens demana és una fe agosarada, confiada, oberta a l'inèdit d'un amor que sobrepassa totes les nostres previsions.

Continuant en l'Evangeli de Lluc, ens trobem en l'escena de la visitació. Maria surt de casa seva, surt d'ella mateixa per anar a l'encontre de la seva cosina que també espera un fill en unes circumstàncies ben especials. I és en aquest encontre que Maria rep l'acreditació de la seva fe, del que viu en el seu interior. Elisabet li diu: "Feliç tu que has cregut", és el millor que se li podia dir i és el millor que ens poden dir a cadascú de nosaltres. La felicitat ens ve de creure en aquest Déu que es vol comunicar, que vol compartir amb nosaltres el seu ésser amor. Per això ens cal sortir, pujar a la muntanya.

Aquest encontre aquesta confirmació de la fe que rebem quan sortim de nosaltres mateixos, quan pugem a la muntanya, és el que pot canviar la nostra vida i la vida dels que estan al nostre costat. Ja que a partir d'aquesta experiència, no podem veure ni mirar els nostres germans i germanes com si no haguéssim experimentat per la fe que Jesús s'ha encarnat en les nostres vides i ens estima amb una amor alliberador. Només és a partir d'aquest anar vers els altres que podrem obrir-nos i donar la nostra vida. I el lloc on aprenem a estimar i a ser artífexs d'amor i de pau, és en la pròpia congregació, en pròpia comunitat.

Em l'evangeli de Mateu trobem el relat d'uns savis de l'Orient que es deixen guiar per una llum, una estrella. Ben segur que van ser capaços de fer atenció en el seu interior, de contemplar en la nit el cel estrellat una llum diferent, i deixar-se captivar per un estel en moviment que els portava a un desig irresistible de seguir-lo. Van creure en el misteri del Déu que es revela i que es vol manifestar a tots: savis o ignorants, pobres o rics, només amb la condició d'acceptar amb el cor net com el d'un infant el do del seu amor sense límits. Ells no van tenir por de posar-se en camí, malgrat la incertesa i cansament i van ser capaços de reconèixer en un infant el misteri de l'amor de Déu fet feblesa. Jesús és la llum del món, l'estel del matí que il·lumina les nostres tenebres i ens convida a oferir-li tot el que tenim, aquest ha de ser el nostre homenatge, el nostre do i agraïment per la seva manifestació, pel do de la fe i per convidar-nos a viure en la joia i la festa.

Per això també a nosaltres ens cal molta atenció, molt silenci en les nostres nits, per saber penetrar en la llum que ja tenim a dins i la que ens ve de fora, per descobrir el propi itinerari, el camí que ens porta a l'amor autèntic, a la joia del cor, a la pau serena que fa de les nostres vides una icona del mateix amor de Déu. És així que serem transmissors i transmissores de la nostra fe, no volent convertir, sinó que el nostre viure sedueixi als que ens envolten per l'amor que ens tenim.

Joan en el Jordà creu en Jesús, reconeix en ell el Messies promès. Jesús posant-se a la fila dels pecadors, com un més de nosaltres, espera i creu en la bondat infinita del Pare que purificant-se en l'aigua, perdonarà tots els nostres pecats, ens guarirà les nostres ferides. Per això sent la veu del Pare que li diu: "Tu ets el meu Fill, el meu estimat en qui m'he complagut". I en Jesús també ens ho diu a cadascú de nosaltres, si com Jesús, ens sabem col·locar al nostre propi lloc, en el que som en realitat, no en el que a voltes volem aparentar. Heu pensat en tot el contingut i profunditat d'aquestes paraules? Ens ho creiem que cadascú de nosaltres som un

fill estimat del Pare i que s'hi complau? Cada un dels germans o germanes és un fill estimat, encara que ens faci patir. El que potser ens pot resultar més difícil és dir: en tu m'he complagut. Però Déu malgrat les nostres mesquineses, en el seu Fill, ens diu que s'hi complau perquè no té en compte les nostres fallades, mentre continuï cremant dins nostre el desig i la passió de viure en el seu amor.

En el relat de les temptacions, Jesús ens ensenya com és la fe que té amb el Pare en les tres respostes al temptador, no defallint i mostrant-nos la seva total confiança en el qui l'ha enviat, malgrat estar extenuat de fam i de cansament. En la primera el temptador li ofereix pa sabent que tenia fam. I Jesús li diu: "l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu". (Mt 4,4) En la segona temptació se li ofereix de demostrar la seva igualtat amb Déu, "si ets fill de Déu tira't daltabaix". (Mt4,5) I Jesús respon: "No temptis el Senyor, el teu Déu". (Mt 4,7) I en la tercera la temptació és de poder: tot pot ser teu. I Jesús diu: "veste't'n, Satanàs!" Diu l'escriptura: "adora el Senyor, el teu Déu, dóna culta a ell tot sol". (Mt 4,10) Com Jesús només per la fe serem capaços de vèncer les nostres temptacions: La temptació de voler que Déu ens solucioni els nostres problemes, ja que som nosaltres que hem de cercar el camí d'erradicar la fam del món, Déu ens dóna tot el necessari perquè ningú passi fam, i com estem?. La temptació de la prepotència, com que creiem que som fantàstics perquè observem els manaments, perquè ens hem consagrat a Déu, ja ho tenim tot fet. La temptació de dominar als altres, quan l'únic que ens fa potents, és la força de l'amor.

2. En el ministeri de Jesús

En el seu itinerari, en la seva missió, Jesús porta en ell la bona notícia, no sols per als complidors de la llei, sinó per a tothom que tingui set de justícia, de pau, de bondat i ens ve a fer saber que el Regne de Déu és dins nostre, que és possible viure estimant, que és possible ser feliç mentre tinguem el cor net, que la felicitat també és per als pobres si saben confiar, que són feliços els compassius, els que lluiten per un món més just, més solidari. Al començar la seva predicació, Jesús comença cridant-nos a la conversió i a la fe: "convertiu-vos i creieu en la Bona Nova de l'Evangelí". I a partir d'aquí hi ha la crida a uns homes concrets amb nom i cognom, ens crida a cadascú de nosaltres, també pel propi nom a formar comunitat, a formar Església. Ell ens ha enviat com als apòstols, com ell mateix, ja que pel baptisme també som unguits i cridats "a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor". (Lc 4, 18-19).

La fe en Jesús ens porta a un compromís de vida, a compartir amb els altres les penes i les alegries. Jesús comparteix la festa en el banquet de les noces. (Jo 2,11) ens diu: "Així va començar Jesús els seus senyals i prodigis a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria i els seus deixebles van creure en ell". La fe que Jesús ens demana és la de creure que en cada circumstància de la nostra vida, ell pot convertir l'aigua en vi, pot vessar el seu amor, tant si estem de festa com si estem de dol. Tot s'ha de poder convertir en oportunitat per descobrir i creure en la Bona Nova que Jesús ens ha vingut a portar, malgrat que moltes vegades ens costi molt

d'entendre tant patiment i tantes injustícies. Tant la festa dels nuvis, amb l'alegria del vi millor, com el dol per la mort de l'amic Llàtzer, ens ve a dir que el mal, la mort no tenen l'última paraula que l'última paraula la té la vida.

3. En les guaricions

Per això la Bona Nova de l'Evangelí és la mateixa vida, la victòria del bé sobre el mal i la mort. Tot el missatge de Jesús és ple de vida. Aquí podríem fer referència a tots els miracles que va fer Jesús, tots són signes d'alliberació i porten a la fe. Així tenim la dona que patia pèrdues de sang que s'acosta a Jesús i ell li diu: "Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat. I la dona quedà curada des d'aquell moment". (Mt 9,22) En el cas del centurió que demana la guarició del seu criat i diu a Jesús que no és digne que entri a casa seva, rep l'elogi de la seva fe amb aquelles paraules: "Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe". (Mt 8,10) Al cec de naixement que Jesús guareix, i que es genera tanta polèmica entorn d'ell, a la pregunta de Jesús si creia en ell, li respon: "qui és, Senyor, perquè hi cregui?". També a la Cananea Jesús li diu: "Dona, és gran la teva fe", després d'insistir que Jesús guarís la seva filla. Al paralític Jesús el guareix i ens diu: que "En veure la fe d'aquella gent, li diu: Fill et són perdonats els pecats". (Mc 2,5) També ens trobem amb el pare que tenia el noi malalt i li diu a Jesús si pot fer res i la seva resposta és: "tot és possible al qui creu. A l'instant el pare del noi exclamà: -crec, però ajuda'm a tenir més fe". (Mc 9,24)

Per altra part Jesús no pot fer miracles si no troba fe. Mentre que amb la fe ens diu que podem moure muntanyes, encara que sigui tant petita com un gra de mostassa, ja que "tot allò que demaneu en la pregària amb fe, ho tindreu". (Mt 21,22) Per tant, com diu Jesús al cap de la sinagoga a qui se li havia mort la seva filla: "no tinguis por, tingues només fe". (Mc 5,36) Jesús ens vol alliberar de la por que paralitza molt sovint les nostres vides i no ens deixa entrar en la veritable llibertat que ell ens ha vingut a donar. La fe que ens demana Jesús és tot el contrari de la por, és una actitud de profunda confiança en la constant providència i amor que mai ens fallarà.

4. En els encontres

A part dels miracles, Jesús es troba amb els homes i dones en fets banals i concrets de cada dia. Recordem el relat de la Samaritana. "Jesús, cansat de caminar, s'assequé allí a la vora del pou. Jesús diu a la dona: Dóna'm aigua... Senyor, el pou és profund... dona si sabessis quin és el do de Déu... creu-me, dona, arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran al Pare en Esperit i en veritat... ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món". En el nostre dia a dia, en el nostre cansament, Jesús continua oferint-nos l'aigua de la fe, l'aigua que raja fins a la vida eterna. També a nosaltres ens costa de reconèixer la presència de Jesús que ens parla, necessitem tot un procés per entrar en el nostre desig profund, on hi podem trobar l'aigua que apaga la nostra set.

Zaqueu és trobat per Jesús, Zaqueu desitja veure Jesús i per això Jesús el troba, el fa baixar de l'arbre, dues mirades que en un sol desig. No hi fa res que sigui petit d'estatura, ell el crida i el valora tal com és, ens crida i ens valora tal com som. Jesús el fa sortir de la seva seguretat, dalt de l'arbre es sentia protegit de les mirades curioses del que el menyspreaven pel seu ofici de recaptar impostos, amb tot, Jesús el mira i mirant-lo als ulls, Zaqueu sent un atracció irresistible i creu en l'amor sense límits del Mestre, que accepti d'anar a casa seva, deixant que Zaqueu li obri el cor, tot iniciant un camí de conversió a través de la fe, de la confiança i de la llibertat.

La dona adúltera creu en Jesús perquè no li té en compte els seus pecats. "Dona on són? ¿ningú no t'ha condemnat? Ningú, Senyor. Jesús digué: Jo tampoc no et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més". (Jn 8,10-11)

Jesús també es troba amb Nicodem, recordem tot el diàleg que Jesús enceta parlant del néixer de nou. Nicodem, encara que una mica d'amagat, el va a trobar de nit, creu en Jesús. Ens pot passar també a nosaltres que ens faci una mica de vergonya mostrar-nos creients en públic, quan sabem que això no està de moda i ens pot deixar en ridícul. També Jesús accepta aquestes condicions i malgrat tot, sense forçar res, fa prendre consciència del do de la fe, del do de néixer de nou de l'aigua i de l'Esperit que habita en nosaltres.

Abans de la passió Jesús es transfigura davant dels seus deixebles perquè creguin en la seva divinitat, perquè creguin en l'amor del Pare que de nou, com en el riu Jordà, torna a fer sentir la seva veu: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo". (Mc 9,6) A nosaltres també se'ns donen moments de transfiguració, són moments on rebem la força per superar les dificultats que en un moment o altre es fan presents en la nostra vida. També es manifesta en la tempesta del llac i els deixebles creuen en Ell. Pere es sent molt petit davant del seu Mestre i li diu: "Aparteu-vos de mi que sóc un pecador. No tinguis por Simó Pere, des d'ara seràs pescador d'homes". (Lc 5,10) Es fa trobadís amb el jove ric i no és que no tingui fe, però és massa ric per viure en la senzillesa que Jesús li proposa.

5. En les paràboles

Jesús també ajuda a creure als que l'escoltaven, amb un seguit de paràboles, fets senzills del dia a dia. Un pare que li marxa el fill, una dona que perd els pocs diners que té. Un home que està mal ferit a la cuneta, i sols un Samarità se'n compadeix. Un pastor que se li escapa una ovella. Un sembrador que tira la llavor. Una dona que posa pedaços. Una altre que pasta el pa. Uns homes que estan a l'atur i Déu els lloga. Una llavor petita que es fa un gran arbre i els ocells i fan el niu. Les flors del camp que ni seguen ni filen i ni Salomó es va vestir amb tanta bellesa com elles. La innocència dels infants, només entraran al cel els qui són com ells, ens diu Jesús. Les deu noies prudents i les desprevingudes. Els talents que dona a un servidor perquè els faci fructificar. Totes aquestes narracions, tant senzilles i profundes a l'hora, Jesús les utilitza per fer-nos entendre la realitat del Regne de Déu que ja està entre nosaltres, sols cal que el descobrim en les coses petites del

nostre entorn, que creguem en els signes d'amor, de tendresa i de compassió que trobem en tantes persones bones. Perquè aquests signes venen del mateix amor del Pare de Cel.

6. En la predicació

La predicació de Jesús el missatge que transmetia a la gent tocava el cor, sortia del mateix amor sense límits que havia rebut del Pare. Les multituds assedegades de veritat, d'amor autèntic, de justícia, creien en Jesús perquè el que deia no eren teories, era la mateixa vida de Déu feta presència humana entre nosaltres. Jesús no ens obliga a convertir-nos, ens convida a creure en el seu amor, que tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta", (1a Co 13,7) ens demana que sapiguem compartir i posar a disposició dels altres el poc o el molt que tinguem. Jesús amb dos pans i cinc peixos alimenta quatre mil homes. Només així, compartint, es multiplicarà el pa, es farà el miracle de la solidaritat, de la fraternitat i de l'amor autèntic. I és a partir d'aquí que Jesús ens proposa una manera nova de viure la realitat del Regne amb les benaurances. Aquesta és la veritable revolució de Jesús: ja que, són feliços els pobres, les senzills, els humils, els que ploren, els que tenen fam i set de justícia, els compassius, els nets de cor, els qui treballen per la pau. (Mt 5) És el món girat de l'inrevés, tot el contrari de les ofertes del marketing i del desig de poder i de dominar als altres a costa de tot i de tothom que viu el nostre món. És per això que patim tantes injustícies, desencís a tots nivells, crisi econòmica, manca de valors, en definitiva s'ha perdut la fe en qui realment té la clau de la felicitat: Jesús que es fa pobre i el servidor de tots.

7. En la passió

Tot el missatge de Jesús va en una direcció: demostrar l'amor sense límits del Pare perquè hi creguem fermament. Aquest missatge ja sabem que té un preu molt alt: el de la creu. Jesús dóna la vida perquè creguem en el seu amor. "ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics". (Jo 15,13) En el relat de la passió, ens trobem Jesús que vol fer el sopar Pasqual amb els seus deixebles, dins un clima de clandestinitat, en una sala, preparada per menjar, el Cenacle, un lloc normal, els grans signes de Jesús s'esdevenen en llocs normals, és on fa el gest de partir i repartir el pa i el vi que des d'aquell moment serà el pa partit i la sang vessada de generació en generació. I és en aquest marc dins el quotidià que Jesús ens dóna la gran lliçó del servei senzill i humil. Ell que és el Senyor es fa esclau, el servidor de tots. Ens renta els peus com a signe d'amor incondicional, ell ens acull fins amb la nostra pols, amb els nostres cansaments, amb les nostres derrotes, amb les nostres incoherències. Jesús continua rentant-nos els peus a través del servei i l'estimació dels nostres germans i germanes. Ja que ens diu: "Us he donat exemple, perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres", (Jo 13, 15) i així creguem en el seu missatge.

No creure en el missatge de Jesús és la desesperació, la mort. En tenim un exemple en Judes que després de traïr el Mestre amb un bes, es penja. No pot resistir el seu pecat, no pot viure després d'entregar l'autor de la vida. Judes no és

que no cregués en Jesús, és que no va acceptar el seu missatge d'amor. Judes també és un símbol de les nostres grans o petites traïcions. De tantes vegades que preferim els nostres capricis, els nostres egoismes, a entrar en la pròpia veritat profunda de nosaltres mateixos, l'únic lloc ens podem trobar amb el Jesús de l'amor sense límits. Judes està present en les nostres vides i ens cal molta vigilància perquè no ens traïxi en el nostre desig més profund d'amor i de veritat.

Jesús avança pas a pas pel camí del Calvari des de la seva llibertat. "Ningú em pren la vida, sóc jo qui la dono lliurement". (Jo 10,18) Amb tot, no li és un camí fàcil, la fe en el Pare li fa demanar: "Abba, Pare, tot t'és passible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci com jo vull, sinó el que tu vols". (Mc 14,35) perquè el desig més profund de Jesús és viure fins a les últimes conseqüències l'amor del Pare per tota la humanitat, per cadascú de nosaltres. Jesús viu el dolor de la mort, de la incomprensió, de l'abandó, del menyspreu. Fins arriba a sentir l'absència del Pare, quan crida a la creu: "Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?" (Mc 15, 34) I malgrat tot no deixa de confiar i acaba la seva existència humana amb aquella expressió tant profunda que ens omple de pau en els nostres moments de desesperació: "Pare, confio el meu alè a les vostres mans", (Lc 23, 46) Jesús sap que la mort no té la última paraula, perquè ell és la vida.

Aquí, en aquest combat, en el moment de la prova, en el moment més dur de la vida de Jesús, ens podem sentir identificats quan davant del dolor no entenem res i ens fem preguntes. Quin sentit té la mort dels innocents? Quin sentit té la malaltia que ens arrabassa els nostres éssers estimats? Quin sentit té tant patiment per la crisi econòmica, l'atur, les injustícies, els desnonaments, la corrupció, les tortures, la pena de mort? Perquè això és una realitat de l'ara i aquí, està passant en la nostra societat, al nostre costat. Per què tant patiment? Quines respostes tenim? Resposta cap. El mal sempre estarà embolcallat en el misteri. La nostra resposta no té lògica, va més enllà del raonament, està en el pla de la fe. Per la fe creiem que Jesús està en aquest patiment, ell continua la seva passió en la humanitat sofrent i el seu gran missatge és que tot això que no voldríem i que tampoc Déu ho vol, no té la última paraula. Jesús ens ha portat la gran Bona Nova del Regne, que ja és en mig nostre, i que Jesús per la seva resurrecció, ha capgirat la història. "Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló?" (1 Co 15,55)

8. En la Pasqua

Per això no ens podem quedar en la Setmana Santa, en les processons, la corona d'espines ni amb el mantell xopat de sang. Jesús ens convida a fer el pas de la fe, d'anar més enllà, ens convida a creure que d'un sepulcre buit en surt la joia de Pasqua. Que de les nostres buidors i dels nostres patiments n'ha de sortir la joia de Pasqua. Jesús es fa trobadís partint de la buidor d'un sepulcre, de nou en la quotidianitat.

Maria Magdalena, desolada perquè no troba el Mestre va corrents al sepulcre

i en el jardí Jesús se li fa trobadís. En un jardí, símbol del jardí de què ens parla el Gènesi, on l'home i la dona són temptats i prescindeixen de Déu, un lloc rutinari, no en un espai sagrat, sent la veu del Mestre que la crida amb el propi nom: Maria! Rabuni, Mestre! És així com hem de cercar el qui estima la nostra ànima: en l'amistat i en l'amor sense límits de Déu. És aquí on refermarem la nostra fe.

Jesús vora del llac, en el caliu d'unes brases, els convida a esmorzar. No s'atrevien a demanar-li qui era perquè prou que havien entès que era Ell, el Senyor Ressuscitat. I Joan exclama: és el Senyor! El que Jesús ens demana va per aquí, saber-lo reconèixer en les persones que tenim al costat que volen compartir amb nosaltres l'amistat, la fraternitat, des del que són i del que tenen. Acceptar el do dels altres sovint no ens resulta gens fàcil. Ens és molt més fàcil veure els defectes.

Fent camí cap a Emmaús es fa com un vianant més i els hi obre el cor i els ulls per comprendre el sentit de les escriptures. És en el moment de compartir un tros de pa que descobreixen Jesús. "No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les escriptures?" (Jo 24,32) Jesús fa camí amb nosaltres com un de més a través del nostres germans i germanes. No ens retreu la nostra dificultat per reconèixer en ells la presència del Crist Ressuscitat, que ens obre el sentit de la vida, que ens fa entendre el valor de la Paraula de Déu en les escriptures.

La presència del Crist Ressuscitat no resulta fàcil. Tomàs no hi és quan Jesús es fa present enmig dels seus deixebles i no s'ho creu. "Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!" (Jo 20,25) Al cap de vuit dies, Tomàs també hi era i Jesús li ensenya les mans foradades i la ferida del costat. Tomàs creu i l'adora profundament i Jesús li diu: "Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!" (Jo 20 29) Aquí sí que ens hi trobem tots i totes, ens costa creure sense tenir proves, necessitem palpar, tocar, veure. I és a nosaltres que ens diu feliços i felices si creiem malgrat els dubtes, en els moments de prova, en els moments difícils. Si som capaços de confiar, d'esperar contra tota esperança. Jesús ens diu una i una altra vegada: "Sóc jo, no tingueu por!" (Mc 6,50)

En l'Ascensió, Jesús ens prepara per anar més enllà en el nostre camí de la fe, ens fa tocar de peus a terra. És en la realitat de cada dia, en les nostres trobades, tant si son de revisió de vida, com comunitàries, on ens trobem per pregar i celebrar la nostra fe, que esperant fermament la promesa del Pare, el do de l'Esperit Sant, que rebrem la força per no defallir en el nostre compromís de seguir Jesús pel camí del seu evangeli, de viure en el mateix amor sense límits que Jesús ens ha vingut a ensenyar.

Montserrat Viñas,
Abadessa del Monestir
de St. Benet de Montserrat

- 1. Canvi social .**
- 2. Les noves generacions**
- 3. Set de felicitat**

1 . Canvi social

- **Una cultura nova emergeix a la vida monàstica i religiosa.**

En pocs anys hem viscut canvis socials molt profunds i la vida religiosa, immersa com està en el món, sense voler ser del món, experimenta situacions complexes, dificultats reals, moments difícils, ja sigui per manca de vocacions i envelliment de les comunitats o per la nova cultura i canvi de mentalitat que les noves generacions ens porten.

El canvi social, la crisi de valors, marca profundament als qui senten la crida de Déu a seguir-lo en la vida religiosa. Hem passat d'un règim autoritari, tant a nivell social com en la vida comunitària, a una democràcia. Les decisions que cal prendre en la comunitat ja no són exclusives del superior, sinó que cal dialogar, exposar, escoltar. I si per una banda li toca al responsable decidir el que li sembla millor, sempre ha d'estar molt atent al conjunt, als diversos punts de vista, cosa que sovint resulta molt difícil, perquè costa molt renunciar al propi parer en favor del bé comú i de les relacions. I això es pot atribuir al fet d'haver passat d'un sentit comunitari molt fort a un individualisme preocupant.

La societat en què vivim és molt individualista i això entra en les nostres vides tot i no estar d'acord, tot i voler construir comunitats cohesionades i fraternes. Però malgrat l'individualisme, hi ha un desig profund de comunió, de crear comunitat, ja que la solitud cada vegada és més aclaparadora. En una societat tan preocupada pels drets individuals, sembla no tenir en consideració el bé comú. I ens podem preguntar: hem idealitzat el personalisme fins al punt que el bé comú s'ha convertit, tan sols en un record nostàlgic d'un temps llargament oblidat? És aquest individualisme endèmic en la nostra societat o podem recuperar aquest esperit perdut de comunitat? Com podem començar a formar comunitats més fortes, comunitats de creixement, comunitats de fe? Què necessita un grup per esdevenir una veritable comunitat de fe?

Amb tot, Déu ens crida a fer comunitat. La comunitat ens pot ajudar a descobrir el nostre ser més veritable i més profund. Les relacions comunitàries ens ajuden a descobrir amb plenitud qui som. Com ens diu sant Pau en la carta als

corintis: "sou un sol cos, sou membres els uns dels altres". L'efusió de l'Esperit Sant en la Pentecosta no va ser un do fet a persones aïllades, sinó un do ofert a la comunitat reunida. l'Esperit ha estat donat en el Cos de Crist, en la comunitat.

En aquest canvi social cal tenir en compte les noves tecnologies que tant ens aporten i ajuden i que han entrat a les nostres vides amb el risc de dispersar i debilitar la nostra vida espiritual, la nostra recerca de Déu. D'altra banda no en podem prescindir. És el mitjà normal de comunicar-se i projectar-se del moment present. El P. Abat Josep M. Soler ens deia que St. Benet demanava als monjos que ja que no poden prescindir del vi, que al menys beguessin amb sobrietat. I aquest advertiment, deia, que el podíem aplicar al l'ús de l'internet.

1. Redefinició dels valors fonamentals de la vida monàstica i religiosa.

El canvi social en què vivim ens porta a pensar en el replantejament de la mateixa vida monàstica i religiosa, dels seus valors essencials. En el context actual, seria necessari re definir aquests valors, sobre tot els que ens són propis com a consagrats. En una societat en crisi profunda, dominada per l'egoisme, l'afany de poder i el plaer, on els valors humans: fidelitat, justícia, misericòrdia, comprensió, amor gratuït, tolerància, respecte, no són significatius, com podem viure el compromís pel Regne, el manament nou que Jesús ens va venir a ensenyar i que els nostres pares en la fe i en la vida monàstica ens van inculcar? Ja que és evident que, no només els joves sinó per a qualsevol ciutadà, la fidelitat està en funció de la meua pròpia felicitat immediata, depèn de si tal persona o tal cosa o tal comunitat em dóna felicitat o no. El valor del despreniment, de l'abnegació i del saber cedir no forma part de la cultura actual. El valor de les persones depèn de la seva productivitat i de la seva eficàcia. La justícia, la tolerància i l'amor gratuït semblen absents en la nostra societat competitiva.

I això afecta els i les joves que senten la crida de Déu en les seves vides. La pobresa, el celibat i l'obediència, l'estabilitat, el silenci, l'austeritat, la vida de comunitat, la humilitat, el despreniment..., no els poden entendre com ens ho van ensenyar, als qui ja portem més de 50 anys al monestir o a la congregació. L'essència dels nostres vots sempre seran els mateixos però hauríem de reformular amb un llenguatge més assequible i de nous continguts. Jo penso que aquesta posada al dia del nostre compromís és feina de les noves generacions. Són els que estan començant o ja porten alguns anys de professors els que, a partir de la seva experiència, juntament amb el nostre suport i testimoni, han de transmetre d'una manera nova el que nosaltres hem viscut i vivim amb passió.

Els vots dins d'aquesta nova cultura .

▲ La pobresa

Els joves o no tan joves que han arribat als nostres monestirs o congregacions en aquests últims 20 anys, no han viscut l'escassetat. Possiblement alguns l'estiguin vivint ara a causa de la crisi, però la majoria no. Potser a partir

d'ara sigui diferent. El fet d'estar tan acostumats a disposar dels seus diners, a tenir un compte bancari, se'ls fa difícil de no disposar de res i fàcilment pot passar que, amb algun pretext, tinguin una petita propietat privada. En una trobada de formadors de la OCSO, ens preguntàvem fins a quin punt és lícita, aquesta petita propietat privada? Quan deixa de ser-ho? L'ha de controlar la responsable? Aquesta hauria d'intervenir més? Si fos així, ajudaria a la responsabilitat? De què ens allibera la pobresa material? Hi ha una pobresa espiritual? És necessària i lícita una certa riquesa material en les comunitats? Quins perills engendra dependre d'una base comercial per sobreviure? Té sensibilitat per la pobresa una generació a la qual no li ha faltat res? Després de tants interrogants jo em preguntava: Nosaltres, som pobres de veritat? De quina pobresa estem parlant?

En un moment social, en què la crisi econòmica està deixant a tantes persones a l'atur, sense saber com arribaran a final de mes, desallotjades de les seves cases, nosaltres som un testimoni de pobresa? En un moment social en què tants ancians viuen i moren sols, sense res ni ningú, nosaltres som testimoni de pobresa? En un moment social en què tantes persones, sobretot nens, moren de fam, som testimonis de pobresa? Repeteixo, de quina pobresa estem parlant? Potser no hauríem d'anomenar pobresa al que nosaltres estem vivint, i si ho és, que jo crec que sí, com transmetre aquest valor als i les que volen viure la vida consagrada? Penso que hem de transmetre a les noves generacions el valor de la pobresa des del despreniment, el compartir, el saber deixar les nostres coses, donar el nostre temps sense enuig, amb alegria, des de la gratuïtat. De fet, constatem que ens costa viure a l'estil de Jesús, ens costa fer el camí sense bossa ni sarró, sobretot als joves als quals no els ha faltat res. Tenim la tendència a prevenir per si de cas. La pobresa, en el fons, ens fa por, tot i que és la que realment ens fa semblants a Jesús. Perquè, en el fons, posseir ens dóna sensació de seguretat, mentre que el despullament ens deixa a la intempèrie.

El vot de pobresa en si no ens fa pobres si no sabem viure amb el que realment necessitem i no acumulem coses innecessàries. De fet pobres, en el sentit real, no ho serem mai. Nosaltres hem escollit la pobresa mentre que els pobres ho són per força. Amb tot hi ha una diferència: els pobres, si poguessin escollir, segur que deixarien de ser pobres, mentre que nosaltres, podent ser rics, escollim la pobresa per un ideal. Però, malgrat la nostra opció de vegades se'ns enganxa el desig d'adquirir tantes ofertes que el món del consum ens ofereix i com diu Dolors Alexandre, "ens arrossega cap a una enganyosa manera de ser «com tothom»", que ens crea necessitats de confort i aconseguix que ens sembli normal estar situats en un còmode centre, allunyats de qualsevol risc i camuflant, sota el nom de «prudència», la resistència a tot allò que amenaça desinstal·lar-nos. El nostre compromís de pobresa hauria de fer possible que, en nosaltres, ressonés la causa de l'home com a causa de Déu per aconseguir que ens sentim un cos cohesionat i ben travat al servei d'un món ferit. No tingueu por de reconèixer la set que habita en vosaltres, ni us enganyeu creient que la vostra condició de consagrats us eximeix de la precarietat i la vulnerabilitat que bateguen en cada ésser humà: canvieu la vostra actitud de perpetus "donants" i sentiu-vos "caminants" amb els que caminen i cercadors amb els qui busquen.

Perquè només així viureu l'alegre sorpresa de ser evangelitzats per aquells a qui anuncieu l'Evangelí".

També nosaltres partim d'una pobresa ben real en la situació de les nostres comunitats, ja sigui per manca de recursos materials, per malaltia, per les limitacions de la vellesa o també per la falta de vocacions. Aquestes realitats ens fan viure situacions de precarietat. Aquesta pobresa ens ho demana tot, ens obliga a sortir de nosaltres mateixos per atendre els altres, exposant a perdre els propis plans, la mateixa tranquil·litat, el mateix temps, si volem seguir amb obstinació la lògica de Jesús: no mesuris, no calculis, deixa que l'amor et desapropiï, seran els altres els que et tornaran la teva identitat, just quan tenies la impressió que estaves perdent la teva vida. Només amb la força que dóna aquest compromís serem capaços de mantenir viva la vida consagrada, altrament perdria tot el seu sentit el nostre seguiment de Jesús, deixant apagades les nostres vides sota les cendres del desencant o de la sensació de fracàs.

▲ **El celibat**

Els joves tampoc poden entendre la castedat com una negació, en una societat tant permissiva. Joan Chittister diu: "Amb gran disgust de la generació anterior, en la nostra cultura del segle XXI es veu la sexualitat d'una manera més serena i lliure que en els segles anteriors. En què pot fundar avui, doncs, el vot de castedat? En quins mèrits es basa? Quina és la raó de la seva existència? Fins a quin punt és absolut? Quins beneficis aporta, si és que n'aporta algun? En una cultura en què la gratificació s'imposa com a norma, el celibat consagrat aposta per prescindir d'ella, per dependre de Déu, per viure amb més profunditat, per esperar, per viure un altre estil de realització personal, una vida diferent. L'amor cèlibe ens porta, al llarg de la vida, cada vegada més profundament, cap a un amor que és l'únic que pot saciar el desig del nostre cor". "Aquest amor deixa al descobert la radical insuficiència de tot amor humà i ens revela a nosaltres mateixos com a símbols vivents de la nostàlgia de Déu que té la humanitat. És una crida poderosa, una extraordinària oportunitat. Però jo em faig una pregunta: en l'actualitat, som fars que orientin cap a Déu? La nostra vida, és prou vibrant com per fer del nostre prescindir gratificant, un símbol creïble?" (Barbara Fiand)

"Estic convençuda - diu Barbara Fiand - que si el celibat ha d'obrir-nos de bat a bat les portes de la gràcia que ens té reservat el fet d'estimar-nos les unes a les altres amb autenticitat, caldrà que acceptem la intimitat amb tota la seva força i també amb tot el dolor que comporta, com a part de les nostres vides. Hauríem educar-nos en la confiança i el compromís, en la disciplina i en la capacitat de donació, en la perseverança i en la fidelitat, i en la passió. El celibat avui, perquè sigui viscut d'una manera sana, haurà d'abraçar el corrent d'energia que sorgeix de la pròpia sexualitat, sense por, ja que en si no és dolenta, tot el contrari, és una energia bona que forma part de cada persona, i que el que necessitem és canalitzar-la en les diferents formes d'expressió, deixant que d'ella surti creativitat i vida, deixant, al mateix temps, que surti amb força des del nostre

potencial humà per manifestar-se a un món que té fam d'un amor com el nostre, si aquest el vivim amb tot el nostre potencial positiu".

La nostra renúncia a viure la relació físic-sexual ens ha de portar a penetrar en la revelació de l'AMOR, personal i absolut. Ens ha de portar a estimar més enllà de la sexualitat mal compresa. El despullament del nostre viure en Crist l'hem de viure com un do i no com una evasió sexual o negació de la pròpia sexualitat. El nostre goig no és una plenitud de viure una experiència humana, sinó el fruit d'una obediència a una crida forta i impetuosa: "Tu vine i segueix-me". Aquest AMOR l'experimentem cada vegada que intentem donar sentit a la nostra vocació. Un dia, cada un de nosaltres, vam sentir el pes suau d'un amor més fort que els nostres desitjos, les nostres passions i les nostres pors. No vam tenir una raó convincent per seguir Jesús. No calia. Perquè la vocació no neix del cor, sinó de la seva crida.

✧ **Obediència**

El nostre vot d'obediència espanta als joves, acostumats a viure al seu aire, sense donar comptes del que fan ni on van. Obeir els sona a submissió, a falta de llibertat, a dictadura. Per aquesta raó és necessari donar un nou contingut i un nou valor a l'obediència, el vot que ens identifica més amb Jesús. L'obediència hauria de ser per a nosaltres font de llibertat interior, tal com ho va ser per al mateix Jesús. L'obediència, com ens la presenta St. Benet, ens fa radicalment pobres, buits de tot objectiu humà que ens pugui distreure d'anar cap a Déu, "amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces". L'obediència ens fa dir com Francesc, despullat de tot: "Pare nostre que esteu en el cel, faci la teva voluntat". Aquest camí d'obediència i d'humilitat, aquest abandó progressiu en les mans dels germans, no vol dir confiar en l'home, sinó fiar-se dels germans que viuen l'Evangeli, que realitzen el projecte comunitari actualitzant-lo en el dia a dia.

L'obediència, perquè tingui sentit per a les noves generacions, ha de ser font de llibertat interior. Ser lliures i persones madures és un objectiu difícil d'assolir però en el que hauríem fer tot el possible per arribar a aconseguir-ho. Només així demostrarem que la vida consagrada no ens fa persones infantils ni disminuïdes, sinó que ens dona la possibilitat de ser persones creatives, realitzades, perquè podem aprendre a viure des de la llibertat dels fills i filles de Déu, des de la nostra realitat més profunda.

2. Les noves generacions

✧ **Perfil dels candidats: edat, origen, etc.**

Les i els candidats que se senten atrets per la vida consagrada, en general ja no són tan joves. Cada vegada és més freqüent peticions d'adults de més de 40 anys que se senten cridats per Déu a viure en comunitat. En sociologia es diu que l'adolescència s'ha allargat considerablement ja que, a causa dels estudis o pel fet de no trobar feina, els joves depenen dels seus pares. D'altra banda, la

nova cultura afecta els joves i als no tan joves. Així podem afirmar que cada generació modifica, en major o menor grau, les pautes de comportament de la generació precedent.

Gràcies a aquests canvis és possible la innovació i el progrés de la societat. Si per una banda aquesta constatació és positiva, per una altra, a diferència de la generació precedent, als joves d'avui els resulta molt difícil qualsevol forma de compromís, els costa "lligar-se" en tots els sentits: amb la parella, amb la religió, amb la cultura, amb la pròpia tradició. Aquest distanciament de la tradició, que pot arribar a la ruptura, té dues conseqüències inevitables: deixar de valorar el passat i deixar d'interessar-se pel futur. La poca o nul·la vinculació dels joves amb la seva pròpia tradició es fa tangible en la seva ànsia de viure únicament el present, de vegades fins i tot d'una manera desesperada. La singularitat de cada moment i la moda sempre canviant adquireixen per a ells un protagonisme desmesurat. Com ha assenyalat algun pensador modern, la intensitat amb què viuen els joves l'avui pot anar en detriment de la tasca d'aprofundir en la pròpia vida, la intensitat del moment present pot substituir la profunditat. Avui la paraula "tradició" sona a antigalla, però sense arrels no és possible donar sentit a la vida. L'emoció dura poc, mentre que per trobar sentit a les coses hem d'estar, d'alguna manera, "arrelats" en elles. D'aquí la manca de compromís per a segons què de molts joves d'avui. Aquesta realitat no afecta només als joves. És una característica de la societat moderna i de la nova cultura, i ens afecta a tots. El que passa és que els joves són els que paguen les conseqüències d'aquesta realitat.

Per aquesta raó, avui més que mai, els joves necessiten ideals forts, objectius clars i amb contingut, projectes engrescadors que valguin la pena ser viscuts tota la vida, que siguin per a ells font d'alliberament personal i de goig autèntic. Ja comencen a estar una mica farts dels gaudis que els proporciona la societat de consum, de l'usar i llençar, que els deixen cada vegada més buits i més plens de frustració.

Quant a l'origen de les i els candidats és molt variat. Vivim en un món global i cada vegada més ens tocarà aprendre a conviure amb persones de diferents races i cultures . Però el fet de conviure persones de països diferents no deixa de ser un repte i una dificultat al mateix temps. Com diu el document: "L'autoritat i l'obediència", "la vida de comunitat és, de manera particular, signe davant l'Església i la societat del vincle que sorgeix de la mateixa crida i de la voluntat comuna de obeir-la, per sobre de qualsevol diversitat de raça i d'origen, de llengua i cultura. Contra l'esperit de discòrdia i divisió, l'autoritat i l'obediència brillen com un signe de l'única paternitat que procedeix de Déu, de la fraternitat nascuda l'Esperit, de la llibertat interior de qui es fia de Déu malgrat els límits humans dels qui els representen".

Avui dia, més que mai, el nou model de vida consagrada que hem de viure ha s'ha de fonamentar en la comunió i el diàleg, en el respecte i la tolerància, dins de la diversitat de cada persona. Aquesta és la font de vida de les

comunitats. Hem de saber conviure, donar-nos suport mútuament, per poder dialogar tot i que pensem de manera diferent. Aquest ha de ser el gran signe que hem de fer visible en el nostre món intolerant, violent, excloent, disgregador, on creixen els fonamentalismes que tanquen les portes al diàleg i a la convivència pacífica. El P. Lluís Casala diu que "el renaixement en aquest mil·lenni de la vida religiosa, (en molts llocs fins i tot de les seves pròpies cendres), estarà relacionat amb la capacitat que tinguem per engendrar homes i dones apassionats per la comunió i per la possibilitat de formar i desenvolupar comunitats que, per ser espais humans i humanitzadors, siguin espais teològics que ofereixin al món la "vida en abundància" que està anhelant".

✧ **Maduresa humana i espiritual**

Dins d'aquesta nova cultura de què anem parlant, una de les seves debilitats és que no facilita una maduresa humana i espiritual. Els motius són molt variats, però jo destacaria la negació del sofriment, de la mort i del fracàs. Els joves no han estat preparats per assumir la realitat dura i crua de la vida, com és la malaltia, la mort, el fracàs o les situacions inesperades de la vida que amenacen els seus projectes: la malaltia que paralitza, la mort d'éssers estimats, tantes separacions per no poder superar els problemes de la convivència. No tenen recursos humans, els falta maduresa afectiva i, en conseqüència, ve la depressió, l'addicció a l'alcohol i les drogues, la desesperació i lamentablement, de vegades, el suïcidi. (Aquesta descripció afecta els països rics, no és el mateix en els països pobres). Sense valors, sense un més enllà del sofriment, res no té sentit i la vida és un pes insuportable. Sense fe, sense Déu, sense esperança, sense amor, tot està permès. La nostra societat té moltes coses bones i molt bones, però és evident que viu el drama del sense sentit, del buit. L'accent tan fort en l'imprevisible porta a un pragmatisme ferotge i fa néixer ànsies desmesurades de posseir i de posseir-se. És per aquest motiu que els joves valoren molt més el tenir que el ser. "Ser, per a què?" Es pregunten. "Si al final", pensen, "res em servirà per a res, és millor deixar-se d'utopies, no val la pena prendre's seriosament el futur". Aquesta actitud "passota" del jove d'avui, afegida a la incertesa laboral, bloqueja la seva vida estable i fa impossible la planificació de la seva vida i adquirir una maduresa humana i espiritual.

Aquesta visió dels joves, encara que certa, és molt genèrica i constatem que, en gran part, depèn del context familiar i de com han viscut la infància. És evident que hi ha joves molt valuosos i capaços de comprometre's, que van a contracorrent de la societat, donant sentit a les seves vides amb treballs de voluntariat al servei dels més pobres o buscant llocs d'oració i silenci on omplir la seva set de Déu. Però constatem que, tant als joves com a tots, ens falta la maduresa humana que ens faria créixer en realisme buscant el perquè dels nostres mals: accidents, malalties, separacions, crisi econòmica i els propis fracassos, en lloc d'enfonsar-nos. Resulta més fàcil pensar que tot ens ve de fora.

Antoni de Mello, en el seu llibre "Descobrir la vida" defineix així la maduresa: "la maduresa consisteix a deixar de culpar. Ja no culpes als altres ni et culpes a tu

mateix. Veus el que està malament i et poses a posar-hi remei. Aquest és un senyal bastant clar de maduresa". Segons de Mello, la gent és molt infantil, no és un atribut dels joves. També hi ha molta immaduresa en les nostres comunitats. Sovint no tenim consciència de la nostra pròpia immaduresa, el més còmode és donar la culpa als altres, a les circumstàncies o a mi mateix i continua de Mello: "La maduresa és no concedir-te a tu mateix l'alleujament emocional infantil de donar la culpa als altres o donar-te-la a tu mateix, i, en lloc d'això, adonar-te del que va malament i posar-te a solucionar-ho. No he de gastar tota la meua energia emocional a culpar aquesta cosa externa".

En aquest sentit, i dins d'un món fragmentat, on el poder i el quedar bé passen per sobre de tot, per ser signes de maduresa necessitem recuperar l'autenticitat, la coherència, la veritat i l'enteresa per adquirir la maduresa humana i espiritual. Els consagrats serem un signe de maduresa per als nostres joves i un desafiament a aquesta vida superficial i sense sentit, si intentem viure amb serenitat i respecte els esdeveniments dolorosos de la vida, mirant sempre la part de misteri que hi ha en ella, ja que cap dolor és inútil, com no va ser inútil el drama que Jesús va viure. I és en la vida fraterna on ens comprometem, en el nostre projecte de vida, en la comunió i l'amor autèntic. Només des de l'amor, respecte, la tolerància i la compressió, serem persones madures i ensenyarem a ser-ho als més joves. Només així farem realitat el que Sant Benet ens demana en el capítol 72 de la seva Regla, quan parla del bon zel que han de tenir els monjos: "Que practiquin, doncs, els monjos aquest zel amb un amor ferventíssim, és a dir, que s'avancin a honorar-se els uns als altres; que es suportin amb una gran paciència les seves febleses, tant físiques com morals".

✧ **Motivacions**

Les motivacions que atrauen els joves poden ser diverses, per aquesta raó és molt important el discerniment. En el context social en què vivim no resulta gens fàcil per als joves i no tan joves entrar en un monestir o congregació, comprometre's per sempre. Per això no hi pot haver altre motiu que la recerca de Déu. Déu ha entrat en les seves vides què, en alguns cassos, la fe estava adormida o absent i després de lluitar, com Jacob en el desert, s'han sentit, vençuts per un amor irresistible, Ell ha estat el més fort. Altres motivacions, si és que n'hi ha, no tenen futur. No és possible viure en comunitat sense un desig profund de Déu. La vida consagrada, la vida comunitària no poden ser un refugi o una manera de solucionar la vida, la solitud i el propi futur per incert que sigui.

3. Set de felicitat

✧ **Què busquen en la vida consagrada?**

Aquesta recerca de Déu la concreten en un desig profund de felicitat, cosa que ens xoca als que vam entrar fa uns quants anys, ja que hem rebut una formació humana i espiritual diferent de la que estem vivint avui. Venim d'una

"teologia de la Creu" on el sofriment, les proves i la mortificació tenien sentit per elles mateixes. Avui partim, en canvi, d'una teologia antropològica o del Crist exaltat i glorificat que ens fa viure en el goig. Aquesta teologia està fortament marcada pel pensament humanista, que atribueix a la persona un paper molt important i considera les relacions interpersonals, l'amistat i el diàleg, inherents al creixement humà i a la pròpia realització. Encara que és veritat que és per la creu que Crist ha salvat el món, també es podem dir que Déu no vol el sofriment. Déu ens vol feliços, ens vol joiosos, i quan el Fill mort a la creu, en el desastre i el fracàs humans, el Pare demostra que el seu amor està per sobre del sofriment, que el sofriment no té l'última paraula. L'última paraula la té la Vida perquè Ell ha transformat el sofriment en Redempció.

▲ Quines comunitats troben?

Els joves que són capaços d'optar per la vida consagrada vénen amb una gran il·lusió, tenen un concepte de la comunitat idealitzat. A poc a poc van veient la realitat i és a partir d'aquesta realitat que més tard s'hi podran comprometre. Em va arribar a les mans un text que va publicar Amadeu Cencini en el seu llibre: "La vida fraterna, comunió de sants i pecadors" que diu: "Un abat escriu d'aquesta manera sobre la vida comunitària: "Una comunitat monàstica és com una orquestra, perquè hi ha de tot: violins que toquen harmoniosament, instruments de metall que sonen de tant en tant, el saxofon, i en un racó el nen que té un triangle que ningú sap perquè serveix. En una comunitat hi ha dormilegues, rondinaires, puntuals, mandrosos, els qui es passen de pietosos; gent que s'adapta a tot i persones complaents dels quals tots abusen; hi ha qui té l'art d'arreglar-ho tot, entusiastes, ingenus, senzills, fins i tot simpàtics, deprimits; hi ha també monjos amb problemes que necessiten que hi hagi algú que s'ocupi d'ells i es serveixen dels més variats pretextos per anar a l'un i l'altre per comunicar-se. Existeix el rondinaire, el servicial, el que mai protesta i el que sempre s'està queixant perquè mai se li demana ajuda, el que s'ha apropiat un treball que l'abat tolera per evitar el pitjor, però que no aporta res a la comunitat, el cantor principiant, que té una veu excel·lent però que deixa anar una potència poc controlada, el lent incorregible, l'explosiu que s'enfada de cop i es penedeix aviat, el que busca baralla, l'incomprès, el que s'indigna per tot el que surt de la norma i ho manifesta sense embuts, posant-se així també ell fora de la norma, el que amb bones intencions s'apropia un estri comú o un llibre per a ús personal, el desordenat que mai retorna res al seu lloc."

És una caricatura potser d'altres temps, però crec que, amb algun oportú afegit i lleugeres modificacions, cada un de nosaltres podem identificar-nos en algun personatge d'aquest simpàtic carrusel de tipus comunitari, al cap i a la fi, no tan diferent del que podríem descriure avui. Però el més important és que cada un, al identificar-se, entengui que el veritable problema no està en el rondinaire, ni en lent, ni en el busca-raons, sinó en com em situo jo en aquesta orquestra singular, com aconseguixo posar-me en sintonia i simpatia amb els altres instruments, sense prevaler sobre ningú ni silencià el so de ningú, sense presumir de solista o de mestre d'orquestra, sense deixar ningú sol o sense acompanyar-lo,

sense enfadar-se massa amb el que desafina o entra a deshora, amb el que toca massa suau o massa fort.

Al contrari, el bonic d'aquesta orquestra singular és que tots aprenem a adaptar-nos als altres, a les seves capacitats i errors; que uns instruments completen als altres, si cal improvisant i sense ajustar-se estrictament a una difícil partitura només per a virtuoses, on es suposa que ningú s'equivoca, en una fraseologia musical que és un autèntic diàleg que resulta encantador gràcies a l'aportació insubstituïble de tots i cada un. I pot passar una cosa estranya, una mena de miracle, ja que aquests instruments, cadascun pel seu compte, no aconseguirien una perfecta execució. En canvi, tots junts formen una bona orquestra i toquen una música agradable. No són grans mestres solistes concertistes, però junts creen harmonia i bellesa.

Deixant de banda la metàfora, una realitat que es compon de gent així pot generar una nova humanitat. El problema ets tu, com estimes a la gent, com perdones i quin és el teu grau d'estimació i d'admiració pel que passa allà dins. Ets tu, és l'altura de la teva ànima, l'alçada i la profunditat, la magnanimitat i l'amplada de la teva ànima. Alçada, profunditat, amplada i magnanimitat signifiquen consciència de pertànyer a Jesús i a tot el que està al teu voltant amb tota aquesta comparsa de condicions humiliants. És a través de tot això com el misteri de Crist s'expandeix pel món. Hem dit que era una icona simpàtica, i és que expressa la simpatia de la mateixa tensió cap a la santedat". Aquestes són les comunitats que troben els nostres candidats i candidates i que han d'aprendre a estimar.

✦ **Com els acollim?**

D'una banda constatem que, en la majoria de les nostres comunitats, hi ha un desig gairebé urgent d'acollir nous membres. Es prega intensament perquè vinguin noves vocacions perquè estem convençuts del valor de la vida consagrada i la volem transmetre, però al mateix temps ens fa pena morir. Hi ha comunitats que viuen aquesta situació amb molta pau i confiança, però també n'hi ha que viuen amb angoixa el fet de no tenir futur. Potser ens falta entrar en aquesta nova cultura, en el món tan diferent del que vénen els joves, per entendre els seus plantejaments i acollir tota la riquesa que porten, els valors humans, l'entusiasme, la creativitat. I fàcilment se senten amb les ales tallades perquè ens costa confiar en ells. Crec que tots constatem que no és gens fàcil acceptar el parer de les més joves, sobretot si la seva preparació professional els fa opinar en relació a maneres de portar i gestionar les nostres cases, en els diferents àmbits com poden ser l'economia, la infermeria, la cuina, els tallers, de manera diferent a com s'ha fet sempre. I als joves els dóna la impressió que no els tenim confiança, que no ens acabem de fiar de la seva responsabilitat. Però si no la hi donem no sabrem si la tenen. La meua experiència em diu que com més confien en tu més responsable et senten.

Aquesta acollida, juntament amb la conversió profunda que ens exigeix, no és compatible amb la instal·lació, l'immobilisme i la involució. Les condicions del

seguiment de Jesús sempre impliquen ruptures i renúncies. L'espiritualitat del seguiment és una espiritualitat de canvi, d'obertura a la novetat evangèlica, de constant desinstal·lar-nos, de disponibilitat, de conversió, de recerca del Regne. La coherència ens demana saber morir, saber acceptar nous camins per a la vida consagrada, si és que volem continuar passant la torxa que nosaltres hem rebut dels nostres germans i germanes grans. "Si el gra de blat no cau a terra i mor, no dóna fruit." "Ja que la vida augmenta donant i es debilita en l'aïllament i la comoditat. Els que més gaudeixen de la vida són els que deixen la seguretat de la riba i s'apassionen en la missió de comunicar vida als altres". (Apareguda n ° 360)

conclusió

Suposo que de tot el que he exposat han quedat més interrogants que respostes i és que avui ens toca obrir nous camins i fer-nos moltes preguntes ja que la societat en què vivim és dinàmica, oberta, de canvi i innovació constant, de tecnologia de la informació i comunicació. S'articula sobre postulats o projectes creats per la mateixa gent i que en pocs mesos ja no són útils, es canvien i evolucionen. Els joves opten profundament per la vida i el creixement. El que no els porti amb claredat a la vida i al creixement, ho ignoren. Necessiten sentir-se vius i sentir les emocions en la pròpia pell, l'afecte, la calor humana, saber-se estimats i oferir amor.

Que aquests interrogants, i tots els que puguin sorgir, siguin per a tots nosaltres un repte en la nostra vida, un impuls positiu per avançar i perquè, com els fars a la vora del mar immens, il·luminin als homes i dones que estan assedegats de Déu, moltes vegades fins hi tot sense saber-ho.

Montserrat Viñas
Abadessa del Monestir de St. Benet de Montserrat